



"לא בבית", 1998, טכניקה מעורבת, 18x14

מריק לכנר, אמן צעיר שזו לו תערוכת יחיד שניה. בכתב ידו האישי, בודק את "הזר", מודד, ממייך, מאמת דיוקן בכפילו, משרטט בית, רושם מעטפת, הופך בו, מרחיק ומקרב, בונה קונסטרוקציה. היידיגר הביע את ההשקפה האקזיסטנציאליסטית בקביעה שמהותו של "היות שם" היא מהותו של האדם. אנחנו חיים בתחושת חרדה קיומית מטרידה משום שאנחנו בעצם "לא בבית". היידיגר מדבר על אפשרות ההכרה בתחושת החרדה והפליטות במקום לברוח ממנה. אצל לכנר הבית נשאר שקוף, הריקות ממלאת את תוכנו. הבית נאטם בזפת, הקו הופך למסה. מריק מהלך בתוך גריד ומסמן, איקס מיקס דריקס. חוסר הודאות, הארעיות, האחריות הבלעדית של האדם על חייו, מחריפה את חרדת הבודדות. הקו של לכנר מבטא אי שקט וחיפוש מתמיד. הקו מופיע לעיתים בהחלטות מדויקות ולעיתים כקו תוהה. שכבות הזפת והצבע הלבן כמו שכבות של זמן, של זכרון, כמו גם הצבע והאור טעונים באוירה של שם. כמו אריה ארוך, "מה שלום האנשים", פנחס כהן-גן ומאיר פיצ'חאדזה בעבודותיהם, מתמודד מריק עם מושג הבית, עם הפליט, הזר, שייך לא שייך. דימוי העין, העפיפון, השיניים, מופיעים בעבודות רבות. העין היא עין משגיחה, "האח הגדול רואה הכל". זו העין של ארוול, "1984", עין מאשימה, שלא מאפשרת לברוח. השיניים, הן המענישות, לועסות, טוחנות. דליה רביקוביץ אומרת... "מי אמר לך שטורפים פה? המון אנשים ירדו אל הנהר"... זהו המוות המפתה כפתרון אחרון... "משי כזה לא ראית מימך, אדום יותר מפרחי הפרג"... מהות העפיפון, בשניותו. הוא מחובר לקרקע כשהפוטנציאל האמיתי שלו מתממש בשמיים. ככל שמתהדק הקשר עם האדמה כך גדל הצורך להתעופף. "מי שהולך על הראש, השמים תהום תחתיו" (פאול צלאן).

דרורה דקל